

Αθωνική

ΙC | ΧC
 MH | ΚΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 226

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

“Δέν όρκίζω κυβέρνησιν του̃ έχθρου̃”

Τό 1949, τέτοιες ημέρες, ό Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και άκαδημαϊκός Χρύσανθος, άφηνε την τελευταία του πνοή σ' ένα διαμερισματάκι της Γλυφάδας (έπί Κατοχής ζούσε στην όδό Σουμελά 4, στην Κυφέλη). Καί ή πάνδημη κηδεία του έγινε μέ τιμές πρωθυπουργού.

Ο Χρύσανθος ήταν άνθρωπος και ιεράρχης άλύγιστος. Δέν ήξερε τί θα πή έλαστικότητας χαρακτήρος, τί θα πή ανάγκη προσαρμογής πρός τίς περιστάσεις, της οποίας έλατήριο θά ήταν τό άτομικό συμφέρον. Εύλόγησε τά όπλα στο ΟΧΙ του̃ 1940, στάθηκε δίπλα στους τραυματίες του̃ πολέμου και δέν δέχθηκε συμβιβασμό μέ την κατάσταση, πού είχε δημιουργηθεί μέ τον στρατό κατοχής.

Στίς 27 Απριλίου του̃ 1941, οι Γερμανοί μπήκαν στην Αθήνα. Ο̃ φρούραρχος Καβράκος του̃ ζήτησε νά πάνε μαζί νά τούς υποδεχθούν και νά τούς παραδώσουν την πόλι. Άρνήθηκε κατηγορηματικά, λέγοντας: “Εργον του̃ Αρχιεπισκόπου είναι νά έλευθερώνη και όχι νά υποδουλώνη”... Δύο ημέρες άργότερα, ό έπίτροπος του̃ ναού της Μεταμορφώσεως στην Πλάκα, Πλάτων Χατζημιχάλης, του̃ αναγγέλλει τον σχηματισμό της κυβερνήσεως Τσολάκογλου, και ζητά από τον Χρύσανθο νά την όρκισή. Του̃ άπαντά: “Η̃ εθνική κυβέρνησις, την̃ οποία ώρκισα, εξακολουθεί νά ύφίσταται και νά συνεχίζη τον̃ πόλεμον. Άλλην κυβέρνησιν δέν δύναμαι νά όρκίσω!”, προσθέτοντας ότι “σέ ύποπτες και άντεθνικές ενέργειες δέν μπορεί ή Εκκλησία νά δώση την̃ εύλογία της”.

Λίγες ώρες μετά συναντά τον ύπασπιστή του̃ Τσολάκογλου, πού τον καλεί νά πάη στην όρκωμοσία. “Εγώ δέν έρχομαι νά όρκίσω κυβέρνησιν προβληθείσα ύπό του̃ έχθρου̃. Τάς κυβερνήσεις όρίζει ό λαός ή ό βασιλεύς”, δηλώνει. Θαρραλέα στάσι τήρησε και όταν τον επισκέφθηκε την̃ έπομένη ό Γερμανός στρατηγός Στούμι, λέγοντάς του: “Προσέξατε. στρατηγέ μου, νά μήν τραυματίσητε την̃ υπερηφάνειαν του̃ έλληνικού̃ λαού̃”. Λίγες ημέρες μετά, ό μέγας αυτός ιεράρχης θά παυθή και την̃ θέσι του̃ θά πάρη ό από Κορινθίας Δαμασκηνός, μέ τίς εύλογίες του̃ Τσολάκογλου.

Ο Χρύσανθος (κατά κόσμον Χαρίλαος Φιλιππίδης) γεννήθηκε στην Γρατινή Ροδόπης τό 1881. Φοίτησε στο̃ Γυμνάσιο Ξάνθης, σπούδασε στην̃ Θεολογική Σχολή της Χάλκης, χειροτονήθηκε διάκονος τό 1903 κι έστάλη στην̃ Τραπεζούντα ως ιεροκήρυκας και καθηγητής. Συνέχισε τίς σπουδές του̃ στην̃ Λειψία και στην̃ Λωζάννη, ώρκίστηκε Μητροπολίτης Τραπεζούντος τό 1913 και αγαπήθηκε από τον̃ Ποντιακό Έλληνισμό. Τό 1938 εκλέγεται Αρχιεπίσκοπος Αθηνών.

Αξιοσημείωτη είναι ή διαθήκη του, μέ την̃ οποία ζητούσε συγγνώμη από όσους έλύπησε και συγχωρούσε όσους τον̃ έλύπησαν. Περιουσία δέν είχε και τά λίγα προσωπικά του̃ είδη (σταυρό, άρχιερατικές ράβδους, άμφια και στυλογράφο) τά άφησε σέ συνεργάτες του̃ αρχιμανδρίτες και διακόνους. Στο̃ τέλος της διαθήκης του̃ έγραφε: “Οί συγγενείς μου κατά σάρκα θά σεβαστούν την̃ μνήμη μου και δέν θά ζητήσουν συντάξεις και έπίδόματα από τό κράτος. Άν κάποιος άθετήσῃ την̃ τελευταία μου ταύτην θέλησιν, τον̃ άποκηρύσσω από συγγενήν μου και παρακαλώ̃ Εκκλησίαν και Πολιτείαν νά άπορρίψωσι τοιαύτην άσεβήν αίτησιν”.

✘ Άγάπησε τον̃ Έναν για νά σε αγαπήσουν όλοι. Θά σε αγαπούν όχι μόνον οι άνθρωποι, αλλά και αυτά τά άλογα ζώα, γιατί ή θεία χάρι βγαίνει έξω, ηλεκτρίζει και μαγνητίζει ό,τι βρεί μπροστά της.

✘ Η̃ πίστι οδηγεί τον̃ άνθρωπο στον̃ φόβο. Σέ ποιόν φόβο; Νά φοβάται την̃ άμαρτία. Νά φοβάται νά μή λυπήσῃ τον̃ Θεό. Ο̃ φοβούμενος ταπεινώνεται. Κι εκείνος πού είναι ταπεινός έχει μέσα του̃ τό Άγιο Πνεύμα.

† **Γέρων Φιλόθεος**

✘ Δέν ύπάρχουν μακαριώτεροι άθρωποι από εκείνους, πού έπιασαν έπαφή μέ τον̃ Ουράνιο Σταθμό και είναι δικτυωμένοι μέ εύλάβεια μέ τον̃ Θεό. Όπως δέν ύπάρχουν πιό δυστυχισμένοι από εκείνους, πού έκοψαν την̃ έπαφή τους μέ τον̃ Θεό και γυρίζουν ζαλισμένοι τον̃ κόσμο και τά κουμπιά των̃ σταθμών του̃ κόσμου, για νά ξεχάσουν λίγο τό πολύ άγχος της έκτροχιασμένης ζωής τους.

✘ “Αν ποπισθη τό ξύλο μέ λάδι, δέν σαπίζει. Άν τά παιδιά ποτισθούν μέ την̃ εύλάβεια και τον̃ φόβο του̃ Θεού, δέν έχουν ανάγκη στην̃ μετέπειτα ζωή τους.

† **Γέρων Παΐσιος**

✘ Η̃ προσευχή χωρίς την̃ άγάπη είναι σαν τό πουλί, πού τό βλέπεις καλό και όμορφο, αλλά δέν έχει φτερά και δέν μπορεί νά πετάξῃ.

✘ “Όταν έχεις τον̃ νοῦ σου στον̃ Θεό, και στο̃ κρεβάτι νά είσαι, μπορείς νά κάνης προσευχή. Ένώ όταν τον̃ έχεις σέ άλλα, και γονατιστός νά είσαι, δέν σου έρχεται κατάνυξι.

† **Γέρων Ιερώνυμος**

✘ Οί χριστιανοί πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ότι στην̃ ζωή τους έχουν έναν̃ άνωτερο σκοπό. Ο̃ λόγος και ό σκοπός για τον̃ όποιο ύπάρχει ό άνθρωπος στην̃ γή είναι νά όμοιωθῃ πρός τον̃ Χριστό. Καί θά τό έπιτύχη αυτό, όταν θά προσβλέπη στον̃ Χριστό ως τό τέλειο παράδειγμα και θά ζη και θά πολιτεύεται σύμφωνα μέ τούς λόγους Του̃ και τίς εντολές Του̃.

✘ Η̃ ταπεινώσι φυλάσσει τον̃ θησαυρό και ή υπερηφάνεια τον̃ σκορπά. Χωρίς ταπεινώσι δέν στεριώνει καμμιά άρετή, διότι δέν βρίσκει τόπο νά πατήσῃ.

† **Γέρων Πορφύριος**

ΟΊακωβος ὁ Ἀδελφόμενος ἦταν ἀγιασμένος ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του. Ποτέ δὲν ἦπε κρασί ἢ ρακί ὡς Ναζωραῖος, οὔτε κρέας ἔφαγε, οὔτε ξυρίσθηκε, οὔτε μέ λάδι ἢ μύρο χρίσθηκε (ὅπως συνήθιζαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ τὸν καλλωπισμὸ τοῦ σώματος), οὔτε σὲ λουτρό λούσθηκε. Αὐτὰ γράφει ὁ Παμφίλου Εὐσέβιος (βιβλ. β΄ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας) ἐπικαλούμενος ὡς μάρτυρες τὸν Κλήμεντα τὸν Στρωματέα καὶ τὸν Ἠγήσιππο, οἱ ὁποῖοι γράφουν σχετικὰ ὅτι ὁ θεῖος Ἰάκωβος δὲν ἔβαλε σανδάλια στὰ πόδια του, ἀλλὰ περπατοῦσε ξυπόλυτος, καὶ πάντα φοροῦσε λευκὰ καὶ λινὰ ροῦχα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἐπιφάνιος καὶ ὁ Ἱερώνυμος λένε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ νεανίσκος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, τὸν καιρὸ τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, ἄφησε “τὴν σινδὸνα αὐτοῦ” καὶ ἔφυγε. Ἐπειδὴ αὐτὸς μόνος ἦταν ντυμένος στὰ λευκὰ ἀπ’ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους (γι’ αὐτὸ καὶ ὅσοι Πατριάρχες τὸν διαδέχθηκαν στὸν θρόνο τῆς Ἱερουσαλήμ φοροῦσαν λευκὰ ἱμάτια, κατὰ μίμησι τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπως σημειώνει ὁ Δοσίθεος στὴν Δωδεκάβιβλο).

Ὁ αἰοίδιμος Ἰάκωβος παρθένευε σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ καὶ ἀπὸ τίς συχνές γονυκλισίες πού ἔκανε προσευχόμενος, ἐξωκώθηκαν τὰ γόνατά του καὶ ἔγιναν σκληρὰ καὶ τραχειά. Ἐπειδὴ δὲ χτυποῦσε συχνὰ τὸ μέτωπό του τὴν γῆ, πρήσθηκε κι αὐτὸ καὶ ἔγινε μαῦρο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲ συναγωνίζοντο ποιὸς θὰ πρωτοασπασθῆ τίς ἄκρες τῶν ἱματίων του.

Ὁ ἀδελφόμενος Ἰάκωβος ἔμπαινε καὶ στὰ ἅγια τῶν ἀγίων καὶ ἐκεῖ προσευχόταν ὑπὲρ ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐπωνομάσθηκε Ὀλβίας, δηλαδὴ δίκαιος. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε τὸ χρυσὸ πέταλο τοῦ νομικοῦ ἀρχιερέως, ὅπως μαρτυροῦν ὁ Κλήμης καὶ ὁ Ἐπιφάνιος. Ὁ χρυσορρήμων ἐρμηνεύοντας τὸ “ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβω” (Α΄ Κορ. 15, 7) λέγει ὅτι πρῶτον αὐτὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο τῶν Ἱεροσολύμων ὁ Κύριος. Τὸ ἴδιο λέγουν καὶ ὁ Ἐπιφάνιος καὶ ὁ Εὐσέβιος. Ὁ δὲ Κλήμης λέγει ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ πρόκριτοι τῶν Ἀποστόλων, διάλεξαν τὸν ἀδελφόμενον Ἰάκωβο νὰ εἶναι ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων.

Εἴκοσι ἐννέα χρόνια διετέλεσε ἐπίσκοπος τῆς Ἱερουσαλήμ ὁ Ἰάκωβος καὶ ἀξιώθηκε μαρτυρικοῦ τέλους, διότι ὅταν οἱ παράνομοι ἱερεῖς καὶ γραμματεῖς τὸν ἀνέβασαν στὸ πτερυγιο τοῦ ναοῦ, ἐκεῖνος ἀναφώνησε γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι: *“Τί με ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Αὐτὸς κάθηται ἐκ δεξιῶν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ. Καὶ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ νὰ κάμῃ κρίσιν... καὶ ἀνταπόδοσιν”*.

Μόλις τὰ ἄκουσαν αὐτὰ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, ὤρμησαν καταπάνω του καὶ τὸν ἔρριξαν κάτω. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὰ πόδια του. Κι ἐνῶ γονάτισε προσευχόμενος ὑπὲρ τῶν ἐπιτιθεμένων ἐναντίον του, ἐκεῖνοι τὸν λιθοβόλησαν.

Φυσικὰ μπορεῖ νὰ ἀπορήσῃ κάποιος γιὰ τὸ θεῖο αὐτὸς Ἰάκωβος ὀνομάσθηκε ἀδελφόμενος καὶ ὄχι οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ὁ Ἰούδας, ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Σίμων, παρ’ ὅλο πού καὶ αὐτοὶ ἦταν ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, ὡς υἱοὶ τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, τοῦ νομιζομένου πατρός τοῦ Κυρίου. Τὴν ἀπορία μᾶς τὴν λύει ὁ ἱερός Μητροφάνης Σμύρνης στὴν ἐρμηνεία τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰούδα, λέγοντας ὅτι ὀνομάσθηκε ἀδελφόμενος γιὰ δύο λόγους. Πρῶτον γιὰ τὴν διαφορετικὴ ἀπὸ ὅλους καὶ ὑψηλὴ πολιτεία πού εἶχε καὶ τίς θαυμαστὲς ἀρετὲς του, γιὰ τίς ὁποῖες καὶ ὅλοι τὸν ὀνόμαζαν δίκαιο. Γι’ αὐτὸ λοιπὸν ὀνομάσθηκε ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Ἰωσήφ καὶ σὺν συνομηλικὸς τοῦ Ἰησοῦ συναναστράφη μὲ αὐτὸν ἀπὸ παιδί,

ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἔμοιαζε μὲ τὸν Κύριο ὡς πρὸς τίς ἀρετὲς, καὶ γι’ αὐτὸ εἶχε μεγάλη οἰκειότητα μαζί του, ὅπως λέγει ὁ ρήτωρ Νικήτας στὸ ἐγκώμιό του. Τὸ δεύτερο ἦταν γιὰ τὸ θεῖο αὐτὸς Ἰάκωβος, μὲ τὸ νὰ μὴν συγκαταλέγεται στοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, τὸ ὁποῖο ἦταν

προνόμιο μεγάλο, τοῦ δόθηκε τὸ προνόμιο νὰ ὀνομάζεται ἀδελφόμενος. Στὸν δὲ Συναξαριστὴ τῆς κγ΄ Ὀκτωβρίου ἀναφέρεται καὶ τρίτη αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία ἀπεκλήθη ἀδελφόμενος ὁ θεῖος Ἰάκωβος. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν ἦταν ὁ μόνος

πού ὤρισε συγκληρονόμο τὸν Κύριο στὸ μερίδιο τῆς περιουσίας, πού πῆρε κληρονομία ἀπὸ τὸν πατέρα του

Ἰωσήφ, τὴν στιγμὴ πού οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ του δὲν θέλησαν νὰ μοιραστοῦν μαζί Του τίποτε.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, μετὰ τὴν Ἀνάληψι Αὐτοῦ, ὀνομάζοντο ἀπ’ ὅλους τοὺς πιστοὺς Δεσπότες. Πρῶτος ὅμως τῶν Δεσποσύνων θεωρεῖτο ὁ ἀδελφόμενος Ἰάκωβος. Τὸ πόσο σεβασμὸ καὶ ὑπόληψι εἶχαν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι, ἀκόμα καὶ οἱ κορυφαῖοι πρὸς τὸν ἀδελφόμενον Ἰάκωβο, καὶ τὸ ὅτι ὁ λόγος του καὶ ἡ κρίσι του ἦταν κανόνας καὶ ἡ ἀπόφασί του ἀμετάθετη, τὸ μαρτυροῦν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Αὐτὲς ἀναφέρουν τὴν ἀποστολικὴ ἐκείνη Σύνοδο, ἡ ὁποία ἔγινε στὴν Ἱερουσαλήμ περὶ τῶν Ἐθνῶν καὶ λέγουν ὅτι, ἀφοῦ ἐμίλησε ὁ Πέτρος, ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ καὶ ὁ θεῖος Ἰάκωβος, λέγοντας: *“Δι’ ὃ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τὸν Ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν”* (Πράξ. 15, 19). “Ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἀποδέχθηκαν τὴν κρίσι του καὶ, καθὼς ἔκρινε ἐκεῖνος, ἔτσι ἔκαμαν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Παῦλος πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς τὸν ἀδελφόμενον Ἰάκωβο καὶ τοῦ διηγόταν ὅσα ἔκαμε ὁ Θεὸς δι’ αὐτοῦ εἰς τὰ Ἔθνη, ἐκεῖνος τὸν συμβούλευσε καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀγνισθῇ. Ὁ δὲ Παῦλος δὲν τὸν παράκουσε, ἀλλὰ ἔκαμε καθὼς τὸν συμβούλευσε (Πράξ. 21, 18-26). ■

**Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται
τὴν 23ην Ὀκτωβρίου**

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο Ίερομάρτυς Μόδεστος, μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων, γεννήθηκε στην Σεβάστεια της Μ. Ασίας από γονείς Ορθοδόξους, οι οποίοι πέθαναν στην φυλακή, όταν εκείνος ήταν μόλις πέντε μηνών. Τόν μεγάλωσε κάποιος συγκλητικός. Όταν όμως έφθασε δεκατριών χρόνων, έμαθε για τους γονείς του και βαπτίσθηκε κι αυτός Χριστιανός με την βοήθεια ενός Αθηναίου χρυσοχόου, που τον έφερε μαζί του στην Αθήνα και τον είχε σαν παιδί του.

Όταν πέθανε ο χρυσοχόος, οι δύο υιοί του τον πούλησαν σε κάποιον Αιγύπτιο, τον οποίο ο Μόδεστος έπεισε να πιστέψει στον Χριστό και να βαπτισθεί. Εκείνος του χάρισε την ελευθερία του και ο Μόδεστος έφυγε για τα Ιεροσόλυμα, όπου τον χειροτόνησαν Αρχιερέα. Ήταν δέ τέτοια η χάρι του Θεού, που του εδόθη, ώστε εκτός από ανθρώπους εθεράπευε και ζώα. Μιά φορά ένας γεωργός έζηυσε τα βόδια του στην άμαξά του, για να πάη στο άλωνι. Στόν δρόμο όμως, τα βόδια έπεσαν κατά γής και έμεναν ακίνητα, ώσαν να ήταν νεκρά. Ο Άγιος Μόδεστος προσευχήθηκε και τα βόδια σηκώθηκαν και συνέχισαν τόν δρόμο τους. Λίγο αργότερα τα βόδια έπεσαν για δεύτερη φορά και πάλι ο Άγιος τά κάλεσε να σηκωθούν και αυτά υπάκουσαν. Διασχίζοντας τα Ιεροσόλυμα, μία άλλη ημέρα, ο Άγιος συνάντησε ένα φτωχό άνθρωπο, που έκλαιγε άπαρηγόρητος, επειδή του είχε ψοφήσει τό μοσχάρι του. Ο Άγιος προσευχήθηκε, διέταξε τό μοσχάρι να σηκωθεί κι εκείνο υπάκουσε.

Τά γεγονότα αυτά δίχασαν τόν λαό. Άλλοι έλεγαν ότι είναι Άγιος και άλλοι μάγος. Οι δεύτεροι μάλιστα τόν προκαλούσαν να σκοτώση με την προσευχή ένα μεγάλο φίδι, που κατοικούσε στην περιοχή. Ο Άγιος πήγε εκεί, σήκωσε τήν ράβδο του και άμέσως τό φίδι έπεσε νεκρό.

Όλ' αυτά τά θαύματα του Αγίου έκαναν εξαλλους τούς Έβραίους, οι οποίοι τόν διέβαλαν στόν βασιλιά. Εκείνος διέταξε τούς στρατιώτες του να τόν συλλάβουν και τόν φέρουν μπροστά του. Όταν έφθασαν μπροστά στόν βασιλιά, εκείνος διέταξε τούς στρατιώτες του να δέσουν τόν Άγιο σε δύο άγριους ήμιόνους, τούς οποίους ν' αφήσουν μετά να τρέξουν, ώστε να διαμελισθή τό σώμα του Αγίου πάνω στις πέτρες. Ο Άγιος Μόδεστος σήκωσε τό χέρι του προς τούς ήμιόνους, τούς εύλόγησε και τότε αυτοί έφυγαν. Ο βασιλιάς εξαλλος διέταξε να τόν ξαναδέσουν στους ήμιόνους, όχι μόνο από τά χέρια, αλλά και από τά πόδια, και να χτυπήσουν με πολλή δύναμη τά ζώα, ώστε να τρέξουν. Ο Μάρτυς του Χριστού έλεγε καθώς τόν έσερναν οι ήμιόνοι: «Εάν ο Θεός μεθ' ήμών, ουδείς καθ' ήμών».

Ο Άγιος Μόδεστος έπετίμησε τούς άγριους ήμιόνους, οι οποίοι σταμάτησαν να τόν τραβούν. Άμέσως μετά ο Άγιος διέταξε τούς ήμιόνους να επιστρέψουν στό μέρος απ' όπου είχαν ξεκινήσει να τόν σέρνουν. Πράγματι οι ήμιόνιοι υπάκουσαν και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να εξαγριωθή ακόμα περισσότερο ο βασιλιάς. Άνείπωτα ήταν τά βασανιστήρια που έπακολούθησαν: έμπηξαν καρφιά στα πόδια του, τόν λιθοβόλησαν, τόν έρριξαν σ' ένα λέβητα με καυτό μόλυβδο, τόν έδεσαν σε κολώνα και άναψαν γύρω του μεγάλη πυρά, άλειψαν τήν κεφαλή του με πίσσα και έλαιο και έβαλαν φωτιά. Κανένα όμως απ' αυτά δέν κατέβαλε τόν Άγιο Μάρτυρα. Και τότε ο βασιλιάς διέταξε τόν άποκεφαλισμό του. Λίγο πριν από τό τέλος του ο Άγιος Μόδεστος προσευχήθηκε. Τά τελευταία του λόγια ήταν:

«Κύριε Ιησού Χριστέ, ο δημιουργός του φωτός, καταξίωσόν με της σής Βασιλείας, διότι σε, Δέσποτα, και μόνον επόθησεν η ψυχή μου και για Σένα κατεφρόνησα τόν θάνατο και τά βασανιστήρια. Μή λοιπόν με κρίνης άνάξιο των αγαθών Σου, φιλόνηρωπε, και δέομαί Σου, όποιος με επικαλεσθή και με εορτάζη και όποιος αναγνώση τό Μαρτύριό μου, βοήθησε τον πάντοτε και χαρίζε του πλούσια τά ελέη σου και αποδιώξε από τόν οίκον αυτού και από όλα τά ζώα του κάθε βλάβη και ασθένεια και πλήθυνε όπως εύλόγησες και επλήθυνες τά ποιμνια του Άβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ και όλων των δούλων Σου, διότι είσαι εύλογητός εις τούς αιώνες. Αμήν».

Σίμωνος Μοναχού

Απο
το γερωντικό

Τά “ΥΨΗΛΑ” δέν είναι για όλους

Ο Άββας Ιωάννης ο Κολοβός, πολύ νέος στην ηλικία άσκήτευε στην έρημο μαζί με τόν μεγαλύτερο αδελφό του. Κάποτε, συνεπαρμένος από υπερβολικό ζήλο για τά πνευματικά, είπε στόν αδελφό του.

- Θέλω να ζήσω άμέριμνα, σαν τούς Άγγέλους, που δέν άσχολούνται με τά υλικά, αλλά δοξολογούν άκατάπαυστα τόν Ύψιστο. Άποφάσισα λοιπόν να πάω στην έρημο και ν' απολαύσω μία τέτοια ζωή.

- Κανένας δέν σ' έμποδίζει, του άπάντησε ο αδελφός του.

Τήν άλλη ημέρα τό πρωί ο Ιωάννης κίνησε για τήν έρημο, χωρίς να πάρη τίποτε μαζί του. Έλειψε μία όλόκληρη εβδομάδα και ύστερα, μισοπεθαμένος από τήν πείνα και τό κρύο, γύρισε πίσω και χτύπησε τήν πόρτα της καλύβας τους.

- Ποιός είναι; ρώτησε από μέσα ο αδελφός του, που έκανε πώς δέν τόν είχε άντιληφθή.

- Ο Ιωάννης, άποκρίθηκε άποκαμωμένος εκείνος.

- Άδύνατον, του άπάντησε ο αδελφός του. Ο Ιωάννης έγινε Άγγελος. Δέν ζει πιά με τούς ανθρώπους.

- Άνοιξε, αδελφέ μου, άρχισε να τόν παρακαλή ο Ιωάννης, θέλω να ξεκουραστώ.

Ο αδελφός του, όμως, θέλοντας να τόν συνετίση, τόν άφησε έξω έως τό άλλο πρωί. Μόλις ξημέρωσε τόν έβαλε πιά μέσα στην καλύβα.

- Ωστε είσαι άνθρωπος ακόμη; τόν έρώτησε χαμογελώντας. Κάθησε λοιπόν να δουλέψης για να ζήσης, γιατί δέν είναι για σένα τά ύψηλά.

Ο Ιωάννης ζήτησε ταπεινά συγγνώμη από τόν αδελφό του και από τόν Θεό και από τότε εργαζόταν με μεγάλη προθυμία τό εργόχειρο.

ο άδικοχαμένος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ο Λαυρεώτης

Πρίν από ένα χρόνο ακριβώς, στο τεύχος 214, είχαμε δημοσιεύσει ένα άρθρο με τίτλο "Τό κρυμμένο μυστικό και η δύναμι της ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΟΣ". Σχετικά με τό άρθρο αυτό ο π. Παύλος Λαυριώτης, από τήν Ι. Μ. Μεγίστης Λαύρας, μās έστειλε μία πολύ καταποιστική επιστολή, αποσπάσματα τής όποιας δημοσιεύουμε έδω (λόγω του μεγέθους τής είναι αδύνατον νά τήν παραθέσουμε όλόκληρη).

"Ανέγνωσα μετά προσοχής τό δημοσίευμα τής έφημερίδος σας υπό τόν τίτλο "Τό κρυμμένο μυστικό και η δύναμι της Μετριότητας" και έπ' αυτού έχω νά ένημερώσω ως κάτωθι:

α) Πράγματι, από τό 1850 (κυρίως) - 1920 (και μετά) έδρων στην Μακεδονία και τό "Άγιον Όρος τό βουλγαρικό κομμάτο και άλλες δυνάμεις, με σκοπό τήν αλλοίωσι και κατάργησι του άγιορειτικού καθεστώτος, χρησιμοποιώντας προς τούτο τό πρόσφορον μέσον η κατάλληλον πρόσωπον.

β) Η αναφορά όμως ότι, μεταξύ άλλων, "μεταχειρίστηκαν και έναν προϊστάμενο τής Ι. Μ. Μεγίστης Λαύρας, όνόματι Χρυσόστομο" είναι ψευδής και συκοφαντική. Άλλά ποιός ήταν ο Χρυσόστομος; Δέν ητο "ένας προϊστάμενος τής Λαύρας", ως άπαξιωτικά αναφέρεται. Αντιθέτως: γόνος τής Μαδύτου Άνατ. Θράκης, αδελφός τής Μεγ. Λαύρας, άριστοϋχος άπόφοιτος τής Θεολογικής Σχολής Χάλκης, υίός κατά πνεϋμα και χειροτονία του Οικουμενικού Πατριάρχου Ίωακείμ Γ', διακόνησε θεοφιλώς και ευόρκως τήν Μ. Λαύρα και τό "Άγιον Όρος σέ καιρούς χαλεπούς και περιστάσεις δυσμενείς. Διετέλεσε Σχολάρχης επί τετραετίαν τής Άθωνιάδος Άκαδημίας, Άρχιγραμματεϋς τής Ι. Κοινότητας επί τέσσερα έτη. Μέλος τής Γεροντίας τής Μ. Λαύρας, διακονήσας αυτήν ως βιβλιοθηκάριος, έπίτροπος και Άντιπρόσωπος παρά τήν Ι. Κοινότητα, μέλος μοναστηριακών και Ίεροκοινοτικών Έπιτροπών, συντάκτης του Καταλόγου Χειρογράφων Ι. Μ. Μεγίστης Λαύρας και Ι. Κοινότητας, έπιδείξας υπεύθυνον και άσυνήθη δραστηριότητα, διακοπεΐσαν, φευ, εις τήν άκμήν τής ηλικίας του (52 ετών), δολοφονηθείς άγρίως. Λόγω τής άξίας, των άρχων και τής προσωπικότητος του μόνον ύποχείριον δέν μπορούσε νά ύπάρξη...

...Η δολοφονία προκάλεσε τήν άμεσον καταδίκην των

δολοφόνων υπό του Πατριάρχου Ίωακείμ Γ'.

γ) Ποιός ο δολοφόνος η οι δολοφόνοι, οι συνεργοί και συνένοχοι; Άναμφισβήτητο γεγονός είναι ότι ο Χρυσόστομος ύπήρξε θύμα μεθοδευθείσης και καλά οργανωθείσης δολοφονικής ενεργείας και όχι από κάποιον, αλλά από πολλούς συνεργούς και συνενόχους. Ένδιαφέρουσα είναι η αναφορά του Πατριάρχου Ίωακείμ Γ' σέ γράμμα του προς τόν Γερμανόν Λαυριώτην, κατά τήν όποϊαν δηλοϋται ότι ο "άτυχής Χρυσόστομος έφονεύθη δι' έλληνικής χειρός, συνεπεία ραδιουργιών και άδίκου κρίσεως".

δ) Ός προς τούς "άκουστάς", ηθικούς άυτουργούς και συνεργούς τής θεομισήτου δολοφονίας ο προς τούτο εκδοθείς Πατριαρχικός και συνοδικός άφορισμός είναι άρκοϋντως σαφής και ξεκάθαρος.

Γράφεται μεταξύ άλλων: "... τούς κρυπτομένους και φεύγοντας τήν δικαιοσύνην βλέποντες τούς τό φοβερων έγκλημα διαπράξαντας, δειν έγνωμεν συνοδικώς εκδοϋναι τό παρόν φρικτόν έπιτίμιον... ίνα οι τε έναγεΐς δολοφόνοι... και οι οιοιδήποτε συνεργοί και συνένοχοι αυτών, όποιοι τε και όσοι άν ωσιν οϋτοι, ως και πάντες όσοι γινώσκουσι τε και δι' αίτιαν οϊανδήποτε μαρτυρησαι οϋ προσέρχονται και τό γινωσκόμενον οϋ φανεροϋσι, οι τοιοϋτοι... άφωρισμένοι ύπάρχουσι παρά Θεοϋ. Η όργή του Θεοϋ επί τας κεφαλάς αυτών... μέχρις... μετανοήσωσι... και τήν άλήθειαν όμολογήσωσι... (άρ. σιγγιλίου 1228/21-1-1909)...

ε) Δικαίωμα παντός άνθρώπου η διαφωνία και διεκδίκησις των συμφερόντων αυτου, όμως δέν μπορεί νά δολοφονη καθότι: Πάσα μέν άλλη ανθρωπου κατά ανθρωπου άδικία δυνατήν ίσως ποτέ έχει τήν θεραπειάν και επανόρθωσιν· τό δέ τήν ζωήν άφελειν πράγματός έστιν άποστερησαι, ο οϋκ άν ποτέ αφαιρών άποκαταστήσειε. Παρά Θεοϋ γάρ ημίν τό ζην μόνον δέδοται, ιδίαις χειρσί τόν ανθρωπον πλάσαντος... Βοά οϋν τό αίμα τό άδικως χανόμενον προς τόν Πλάστην Θεόν και οϋδέν άνδρως ανθρωποκτόνου στυγερώτερον και άποτροπαιότερον" (Πατριαρχική Έγκύκλιος 1228/31-1-1908).

Ταϋτα εκ των πολλών όλίγα περί του πολυκλαϋστου Προηγουμένου Χρυσοστόμου του Λαυριώτου και επιφανοϋς". ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ύπεϋθυνος τυπογραφείον: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

